

**c. List Sekretarza Kongregacji ds. Duchowieństwa
z dnia 27 marca 2010 r.**

«Nasz Pan, Jezus Chrystus, którego Ojciec namaścił Duchem Świętym i mocą, niech cię strzeże, abyś uświęcał lud chrześcijański i składał Bogu Ofiarę». „Przyjmij dary ludu świętego, które mają być ofiarowane Bogu. Rozważaj, co będziesz czynić, naśladuj to, czego będziesz dokonywać, i prowadź życie zgodne z tajemnicą Pańskiego krzyża».

(Pontyfikat Rzymski,
Obrzędy święceń biskupa, prezbiterów i diakonów,
Wydanie drugie wzorcowe 1999)

Z Watykanu, 27 marca 2010 r.

Drodzy współpracownicy w kapłańskiej służbie!

W tych wielkanocnych dniach na nowo przeżywamy misterium naszego odkupienia. Czynimy znaki i przepowiadamy słowa, które dotyczą centrum naszej kapłańskiej egzystencji. W Wielki Piątek przeżyjemy – jak w dniu naszych święceń – pokorny i profetyczny gest prostracji (leżenia krzyżem). Przez celebrację świętego Triduum mamy okazję przyjęcia na nowo darów łaski i upraszania u Bożej Opatrzności tego, byśmy dla nas i dla ratowania świata mogli przynosić obfite owoce.

Formuła namaszczenia krzyżem przypomina nam, że jesteśmy wyposażeni w moc Chrystusa, w tę moc, którą Ojciec w Duchu Świętym namaścił swego jedynego Syna, która nam jest dana w tym wyraźnym celu, byśmy uświęcali Jego lud i składali eucharystyczną Ofiarę. Każde inne użycie sakramentalnej mocy, którą otrzymaliśmy w święceniach, jest niezgodne z prawem i niebezpieczne tak dla naszego osobistego zbawienia jak i dla zbawienia Kościoła.

Jednocześnie w świadomości całkowitego niezrozumienia między wielkością misterium i małością człowieka nie przez przypadek obrzęd przypomina nam: „Rozważaj, co będziesz czynić”. Nigdy w całości nie zrozumiemy wielkości tajemnicy, która jest złożona w nasze ręce. Jednak jesteśmy wezwani do stałej moralnej doskonałości, aby żyć „misterium, które jest złożone w nasze ręce”, i by być „naśladowcami Chrystusa”.

To jest nadzwyczajną i codziennie niepomniejszaną nowością kapłaństwa: Misterium powierzyło się naszym ręką! Pan czasu i historii, Stwórca całego stworzenia, Początek i Koniec, Twórca życia pozwala niektórym swoim biednym stworzeniom mieć udział w swojej zbawczej mocy, dając całkowicie siebie samego w ich ręce, jak bezbronny ofiarowany baranek. Niech to całkowite oddanie nigdy nie prowadzi do zdrady! Ono podtrzymuje świadomość bycia z góry uko-

chanym, i motywuje nas, także i przede wszystkim w czasie próby, by powtórzyć nasze bezgraniczne „tak”: „tak”, które jest świadome własnych granic, ale nie jest przez to zablokowane; „tak”, wolne od jakiegokolwiek kompleksu niższości; „tak”, które jest świadome historii, ale nie pozwala się przez nią onieśmielić; „tak”, jak owo świętej Dziewicy i Matki Bożej Maryi, które przetrwało wieki, stając się rzeczywistością w Świętych i w dzisiaj naszego życia.

Kapłan, który świadom jest tego, czego dokonuje, będzie podobny do Chrystusa, zwycięży świat! Takie zwycięstwo jest prawdziwym „dowodem“ Zmartwychwstania Chrystusa.

+ Mauro Piacenza
Arcybiskup tyt. Victoriany
Sekretarz

(Tłum. z j. niemieckiego bp Stefan Cichy)